

nen, og Sagens Bilag saaledes ikke have kunnet staae til Thingets Medlemmers Naadighed.

Ved at gennemsee Lovforslaget næriere har jeg fundet, hvad jeg allerede strax formodede og gjorde opmærksom paa, at Lovforslaget for en stor Deel indeholdt Efterbevillinger. Smid- lertid har det ligeledes viist sig, at langt fra ikke alle Poster ere Efterbevillinger, idet en stor Deel, og det den overveiende Deel, vare Gjenbevillinger, der ere fremkomne ved det uheldige Forsøg, der blev gjort paa at lukke Kasserne den 31te Marts 1861. Jeg kalder det uheldigt, ikke fordi jeg beklager, at det er skeet, tværtimod, jeg finder det hensigtsmæssigt, men fordi det har viist sig, at Resultaterne af Forsøget ikke have været heldige, og det maa altsaa antages at være opgivet for Fremtiden at gjentage dette Forsøg. Jeg troer endnu, at det vilde have været heldigt, om Sagen var kommen til Udvalg dengang, da jeg gjorde Forslag desangaaende, thi det vilde da have været muligt at udsønde, hvad der er Gjenbevillinger, fra de Poster, der ere Efterbevillinger. Dette vilde det ikke have været muligt for et enkelt Medlem, hvis jeg til anden Behandling havde stillet Forslag i den Retning, at føre igjennem; jeg har derfor ogsaa opgivet det. Det er nemlig overordentlig vanskeligt, saaledes som Lovforslaget er affattet, at udsønde, hvad der er Efterbevilling, fra, hvad der er Gjenbevilling. Som et Exempel skal jeg blot anføre § 4 Nr. 8, en Post, som refererer sig til Finantslovens § 9 B. f. „Udstillige Embedsmænd under Justits- og Politivæsenet“, hvortil der er forlangt et Tilskud af 5,163 Rd. 8 f.; i dette Beløb er der nogle mindre Summer, som ere Gjenbevillinger, og andre, som ikke ere Gjenbevillinger. Summen 60 Rd. 51 f. er Gjenbevilling fra tidligere Aar. Det Samme er Tilfældet med 400 Rd., Tilskud til Vønning af en ridende Politibetjent i Mossø Herreder, og med de 16 Rd., Vønning for April Kvartal og Juli Maaned 1861 til Arrestitforvareren i Hirschholm; den største Deel af denne Post derimod: „Udgifter ved Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn for Januar Kvartal 1862, 4,686 Rd. 53 f.“ er ikke Gjenbevilling. Det vil af dette Exempel, og mange andre ville kunne oplyse det Samme,

at det ikke er let at udsønde Gjenbevilling fra Efterbevilling. Nu vil det ærede Thing erindre, at Landstinget i flere Aar stadig har vægret sig ved at gaae ind paa Efterbevillinger, af Grunde, som jeg ikke her skal opholde mig videre ved, men som tidligere ere tilstrækkeligt fremstillede. Spørger man nu, om da alle de Overskriftelser, som have fundet Sted i vedkommende Finantsaar, ere opførte paa dette Forslag, maa jeg svare: Nei, det er de ikke. Man vil see, naar man sammenligner Tillægsbevillingsloven med Statsregnskabet for 1861—62, at under § 9 „Justitsministeriet“ er der i Regnskabet opført flere Overskriftelser, som ikke findes opførte i Tillægsbevillingsloven. Det er saaledes ikke blot s. m i Regnskabet Pag. 26—27 Sædtillæg til Høiesteret: 1402 Rd., Sædtillæg til Landsover- samt Hof- og Stadsretten: 13,391 Rd. 91 f., og mange andre Sædtillæg, tildeels meget bethdelige Summer, der ikke ere opførte paa Tillægsbevillingsloven. Der findes saaledes Pag. 28—29 ad B. g. 6 med Hensyn til Fangeries Overarbejdspenge ved Straffeanstalterne en ikke ubethdelig Overskriftelse af en anden Art. Det maa nu ansees som en meget stor Ulempe, at der saaledes paa Tillægsbevillingsloven opføres en Deel Overskriftelser, medens andre Overskriftelser ere aldeles udeladte og kun findes i Statsregnskabet. Der kunde saaledes vistnok være god Grund for mig til at stemme imod dette Forslag. Den høitagede Finantsminister bemærkede imidlertid ved Sagens første Behandling, at det vilde bevirke en overordentlig stor Vanskelighed, hvis de mange Poster, der ere opførte paa Tillægsbevillingsloven, skulde gjøres til Gjenstand for Indstillinger af Statsrevisionen, og jeg skal derfor ogsaa undlade at stemme imod dette Forslag, saa meget mere som de fleste Poster ikke ere Efterbevillinger, men Gjenbevillinger. Jeg maa iøvrigt, idet jeg erklærer ikke at ville stemme imod Forslaget, forvare mig imod, at dette Tilfælde skulde blive anseet som et Fortilfælde for, at Landstinget skulde have forladt den Praxis, ikke at gaae ind paa Efterbevillinger. Dette troer jeg slet ikke er Tilfældet; men jeg troer, at det er specielle Omstændigheder, der gjøre, at man i dette Tilfælde kan afsee fra, at flere af disse